

շակն էլ բաց է», այս աւելի քան զարմա-
նակ է»։

Իսկ եւս ասում եմ, որ հոգեւոր գլխոյնք
գնացող որդիներն կան ու միշտ կը լի-
նան։

Այն ծնողները, որոնք իւրաքանչիւր տարի
զատակներէ ձեռք բռնած աղբորանքով ձե-
ռում են անախորհրդ դարձած Աղբարեան
գլխոյնքէն և Աստուածանի կիսածին թիւակն
զպրոցի դռները, երբեք չեն մերժի իրանց
երեխաներն ուղարկել աւելի բարձր հո-
գեւոր գլխոյնքին։ Մասնաւոր որ նրանք
տեսնում են իրանց որդին 8—10 տարի Ա-
ղբարեան գլխոյնքի նստարանները մաշ-
լուց յետոյ՝ աւարտան վկայականը ծոցին՝
չամիչ կամ կօշիկ ծախողի դռքանն է աւ-
րում կամ դռնաքան պիտակէն հաստա-
տութիւններում ասորին դրագրին, թանաք
լպտաղի պաշտօնն է կատարում և կամ ե-
կեղեցիներում խաչվազին կոթ է բռնում։
Այո, այդ ծնողները անպայման իրանց
ցանկութեամբ, յօտարական կուղարկեն ե-
րեխաներն հոգեւոր գլխոյնքները, հենց թող
քանանայ, վարժարան դառնայ, որը վեր-
ջիններից աւելի արժանաւոր դիւրը, ազ-
րուատի փայլ միջոց չունի, քան շաղկապ
պրիկաշխիւնը, մօտեցի։

Միայն մեր մէջ նախաձեռնող չը կայ։ Այդ
ուղղութեամբ աշխատողներն սով է։ Գործի
զեկը այնպիսի անձնաւորութիւններէ ձեռին
է, որոնք քիչ են հետաքրքրութեամբ ընդհանուր
հայ կեանքով և ապրում սերական հայ ին-
տելիցներով։ Մէկը պիտի լինի միշտ, որ ծանր
ստիժով հարուստներ տայ մեր դանդա-
ղաշարժ կեանքի քնախ փոխ ասով շարժ-
վելու։ Եւ այդ գլխոյնքում ասով բերող երկու
անհամարներն էր հանգ։ Արիւստակէն արեւ-
պիւսկոյնքը։

Նոյն կողմացած դրութեան մէջ էր Աստ-
ուածանի հայ համայնքը սրանից 15 տարի
առաջ, երբ թիւի գլուխ կարգվել Ա-
րիւստակէն արքին։ Մօտ 70 տարի էր ան-
ցել Ներսիսեան դպրոցի և 20 տարի՝ էջ-
միաձին ձեռնարանի բացումից, և դեռ աստ-
ուածանցիք, բացի մի անաշուղ փոսից, ոչ
մի ընդհանուր անձնաւորութիւն էր այդ ազգային
սեփականութեան զուգուր իրաւ։ Արիւ-
ստակէն անհոգի ջանքերի շնորհիւ էր, որ
ուսանող կուռնիների առկա շարքեր
սկսվել Աստուածանից դէպի հետաւոր հօ-
րիցները՝ դէպի Ներսիսեան դպրոց, դէպի
ձեռնարանը, չէր այդ առաջին պիտակնե-
րին էին այսօրվայ մեր երկաւարը Աս-
տուածանի և Գորտաշեան քանանանքը։ Գրանց
հետեւեցին երկուրը, երբոր լամբերը երե-
սիտան դպրոց ու ձեռնարան, և այդ դա-
նանքներ կուռնիների ուսուցի կարգվեց,
ընդհանուր հետաքրքրութիւնը մարեց այն
սեփական, երբ արթնում հոգիւր ննջեց և երբ
ստիժա թիւակն դպրոցը բացվեց։ Այնուհե-
տե քնացողները այդպիսի տեղաւորվեցին։

Աւերմի պատճառն այն էր, որ աստու-
ածանի չէր ուղղում հոգեւոր գլխոյնքի ու-
ղարկել, այլ դիմողներին պատասխան էր
տրվում թէ՛ քանի որ մեր թիւակն գլխոյնքը
բացվել է, այլ եւ օտար քաղաքներ ուղար-
կելը դժուարացված է, անհ թէ ինչու, քնեց
այնքան Աստուածանի համար կարեւոր հարցը,
եւ ոչ թէ ծնողների չը կամենալն էր։
Այժմ, երբ մեր թիւակն գլխոյնքը հոգե-
վարում է, դարձեալ մի քիչ ցանկութիւն,
մի քիչ դրոճ, դարձեալ մի քիչ անկեղծ կե-
րպիւր նուրբից հասարակական կարեւորութիւն,
և հասարակացած եմ, որ հոգեւոր գլխոյնքեր
գնանք հետաքրքրութիւնը նորից կը դա-
րժի և բազմաթիւ կատակողներ վերջին
ցանկութիւնները անկատար չեն մնայ։ Այո,
անտարբեր չը մնանք։

Դեռորդ Բ. Վերտուսեան

Աստուածան

րում, որոնց մեծ մասում ծխակախոյններ հա-
ւաքել են մինչև այժմ չը տեսնված բազ-
մութեամբ, իր համեմատութիւնը ցոյց
տուցի Բորչալի փողովին։

Յայտնի է, որ վերջին մի քանի տարի-
ները ժողովուրդը այս բարիք բուն մտքով՝
շատ անտարբեր դրեք էր բռնել և չէր
մասնակցում հասարակական և ազգային
ընտրութիւններին և զործերին Աստուած-
անցի էր որոշ խմբակներ ձեռքը, որոնք
զանազան յայտնի միջոցներով, իրենց անա-
կատական ձեռքով առաջ էին քշում իրանց
կամքը։ Այդ խմբակները, որոնք անմիջա-
պէս ժողովուրդի հետ ոչ մի կապ չունէին,
բայց միշտ ձուռում էին ժողովուրդի անու-
նից, որոնք անհամար էին բացառուպէս
վաճառական դասակարգի նպատակներով և
զրպարտով, ամեն մի գործին, ամեն մի երե-
ւութեան ժամանակ զեկավարվում էին ոչ
թէ ազգային հասարակական շահերով, այլ
իրանց անձնական շահերով։ Երանք շարու-
նակ արձանարեւում, անարժան էին համա-
սարանական խնդիրները իրանց անհոգի-
անքով, որոնք բուրժուական և այլն երանք
յայտարարում էին, թէ վաճառականութիւն
նրա խնդիրներն ժողովուրդը չէ կազ-
մում, ուրեմն, հենց ժողովուրդի գիտակցի
կրթվալ մասը ժողովուրդը չէ կազմում։ մի
խօսքով, նրանք աշխատում էին օգտվել
վաճառականութեան, խնդիրները իրանց
թիւակն միջոցներով, բայց գործիքը անօ-
րինել իրանք և թող չը տալ նրանց մաս-
նակցութիւնը հասարակական և ազգային
գործերում եւ շնորհիւ դրան մեր ազգա-
յին հաստատութիւններից շատերը ընկան
այդ բաղադրանքների ձեռք և չափազանց

ՊԵՏԱԿԱՆ ԴՈՒՄՆԱԿ

(Պետերբուրգի Հնու. Գործ.)

Պետերբուրգ, 17 հոկտեմբերի
Նախագահում է Ռոզդանովսկին։
Հերթին հոկտեմբերի 17-ին յայտարարութիւն-
ներն են՝ դիմելու կառավարութեան և բա-
ցատրութեան խնդրուր անբերելութիւնից
ձեռնարկած ազգայնականութեանը մատակարա-
րական օգնութիւն հասցնելու համար կառա-
վարութեան ձեռք առած միջոցների հարցի
ստիժով։

Նախագի հիման վրա նախ պարզակե-
լ է այն հարցը, թէ յիշեալ յայտարարութե-
անները քննվելու են անմիջապէս թէ
յանձնակեւում են մասնագործով։

Շինարարութիւն յիշեցնում է, որ անբերելու-
թեան հարցը հանդիսանում է ուսուցական
կեանքի օրհասական հարցը, նրանից սկսե-
ցին իրանց գործունէութիւնը բոլոր երեք
Դումաները, նա զբաղւած է առաջին հերթին
այժմ էլ, երբոր Դումայի լրագրութիւն-
ների վախճանի նախարարներն։ Մասնաւոր-
ւոր, թէ շատ նախադիմելու պատճառով
անբերելութեան խնդրը անվիճելի է ներ-
կայանում, հետագայում պիտի լինի իրա-
ւոյթով, թէ շատ նախադիմելու պատճառով
անբերելութեան խնդրը անվիճելի է ներ-
կայանում, հետագայում պիտի լինի իրա-
ւոյթով, որ կառավարութիւնը չէ յապա-
րացարարութիւն տալու մի հարցի նկատ-
մամբ, որի մէջ շահագրգռված են ազգա-
բնակչութեան լայն խաւերը։

Դուման միջոցին որոշում է զինվել
անմիջապէս վերոյիշեալ յայտարարու-
թիւնների ընկալման։

Դիւրեւանկէն, բնագիտով որ անբերելու-
թեան աւելը քործիական երեւոյթ է դա-
ռնել, քննադատում է վերջին ժամանակի
կառավարական ձեռնարկութիւնները և,
ինչպիսիք Սիբիրի նախադիմելու ունեցն-
ելու անձնական տպաւորութիւնների վրա,
գալիս է այն եզրակացութեան, թէ անբեր-
ելութեան դէմ կառավարութեան ձեռք ա-
ռած անհրաժեշտ միջոցները ուղարկել էին։
Կարեւորվել, մասնաւորապէս թէ միշտ ան-
բերելութեան ժամանակ կառավարութիւնը
ինքն իրան ցոյց է տալիս չափազանց
զուրկան կացութեան մէջ, պիտի լինի և ե-
րկու հարցերը անմիջապէս ընդունելու վրա։
Տօլստոյը դառնում է, որ մաստաւարա-
կան գործը կազմակերպված է անկանօն,
վաճակի կառավարութիւնը սխառնաբո-
կերպով մեկուսացնում է զէմատիւ մասա-
կարական գործի մասնակցութիւնը։

Շեմէնովը ասում է, որ ազգայնակու-
թեանը պատճառ է օգնութեան, որպիսին
կարելի է միայն ստանալ ժողովուրդական
ներկայացուցչութիւնից, և առաջարկում է
արդարացի այդ պայանները և անյա-
պալ լուծել հիւսնադատ հարցը։

Ի պաշտպանութեան կառավարութեան՝
խոսում են վերջնական ին Մարկով 2-րդը։
Սիւրստովը կարծում է, որ մասաւարա-
րական գործը պէտք է վերցնել կառավա-
րութեան ձեռքից։
Պետրով 3-րդը յայտնում է, որ բաշխի-
րներ մէջ արդէն սով է սկսվել։ Բացա-
ծութեան արժանապատիւ պատճառը հետագայ
տեսնում է վերագնիների հողատիրի վի-
ճակի մէջ, որը և պէտք է վերացնել։
Վիճարանութիւններն աւարտված են։
Սիւրստովը յայտարարութիւնները եւ ընդուն-
վում են բոլորի ձայներով, ի դիմաց մի
քանի աշակերտներին։

Հերթին ասում է աստուածանի յայտարա-
րութիւնն է—դիմել միևնույն խորհրդի
նախագահին և հարցնել 1881 թ. օգ. 14-ին
Բարձրագոյն հաստատումը այն կանօնների
ժամանակ երկարելու մասին, որոնք վի-
րաբերում են պետական կարգ ու կանօնի

առեւցնից, որովհետև նրանց նպատակը ոչ
թէ այդ հաստատութիւնների բարձրա-
ձուսն է, բարեկարգութիւնը, այլ միայն
այդ հաստատութիւնների միջոցով իրանց
անձնական բարեկեցութիւնը և յիշատակը

Տարակարգ չը կայ, որ վաճառականութեան
և խնդիրներին լայնելը դառնանում
էին և նրանց մարդկային հանրութիւնը
պաշտում էր։ Դառնութեան բաժանել լցվեց,
երբ կաթողիկոսական ընտրութեան խնդրի
ստիժով յայտնվել, թէ այդ բաղադրանքի-
ները, բոլորված՝ «Հօրիգօնի» շուրջը և
իրանց սուտ ճշմարտութիւն ձեռնարկով՝ առ
կեւ ցոյց տալով թէ իրանք ամենին չեն
հետաքրքրվում կաթողիկոսական հարցով,
և, իբրեւ ազգայնաց այդ առեւելութեան, մի
տող անգամ չը նուիրելով անգամ կաթողի-
կոսական խնդրին իրանց օրդանով, գոր-
ծում են սակայն եռանդով, բայց խլուր-
դային ճանապարհով, և ցուցանիք կազմե-
լով ուղարկում են հ. Պօլին և մարդկանց
ձեռնարկ անգամ Մանդրին արքեպիսկո-
պոսին, թէ Ռուսաստանի հայութիւնը ցան-
կանում է միայն Սուրբատեան արքեպիսկոպո-
սին, թէ Ռուսաստանի հայութիւնը մէջ համ-
բաւարում է վստահել անձինք միայն Յովհ.
Թումանյանը, Լեւոն, Գորգիսեան, Վ. Փափա-
գեանը, Տէր. Միքայելեանը, Գ. Ստախանը,
Գ. Բաշադեանը, Տ. Բեշադեանը և Նովո-
գուստիններն, որոնք և զբաղեցրել զատ
հայ ժողովուրդը չը կայ երբ այդ բաղա-
դրանքները սկսեցին կեղծել և զբաղանու-
թիւնը պարծենալ թէ իրանք խաղաղելի
են պատական փաստերը, կարգելով դա-
սաղրեք, որոնք մէջ հայ գրողներ հաշի-
կում և հասարակական հանգստութեան պահպա-
նութեան միջոցներին։

և հասարակական հանգստութեան պահպա-
նութեան միջոցներին։

Տեսլանքին իբրեւ առաջինը ստորագրած
ընդգծում է, թէ հարցադրումը շտապողա-
կան է և յիշեցնում է, որ այսօր, հոկտե-
մբ. 17-ի մանիֆէստի 6-րդ տարեգրանին, հարկ
է լինում վկայել, թէ շնորհիւ 1881 թ. կա-
նօնների վեց տարեգրանի ընթացքում Ռու-
սաստանում չի եղել մի անկեղծ, ուր
գլխոյնքն ունենային քաղաքական ազա-
տութեան սկզբունքներ։ Կիշվել դէպքերը
ցոյց տուին, որ կանօնների մտքած ջա-
քայման թոյլը հասաւ մինչև հասարակա-
կան սանդուղի ծայրը, վարակելով մի-
նասրներին։ Այժմ ամենքը ըստ արժա-
նոյն կառավարում են այդ հարցը 1881 թ.
կանօնների, իբրեւ Հիմնական Օրէնքների
83-րդ յօդուածին հակասող կանօններ,
պէտք է վերացնել։ Երբոր Դուման պէտք
է վերջ դնէ ապօրինութեան ու առէ, որ
նա յիշում է հոկտեմբ. 17-ի մեծ ակում և
կամ մոտացել է այն (ժախհարութիւն
աղից)։

Կուրակինը աւելի նպատակաւորում է
գտնում հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը դի-
մել հանգստի ու խելացի օրհնադրութեան։
Հիշատակելիները անհրաժեշտ են համա-
րում հարցադրումն բազմակողմանի լու-
սաբանութիւն տեսնել մասնագործով մէջ
ուսուցի և ձայն են տալու շտապողականու-
թեան դէմ (ժախհարութիւն կենսաբանութեան)։

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան
համար, որը ցուած արտի պիտի սակ, ուս-
ուական սահմանադրութիւնը վերածեց դիմա-
կանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան
համար, որը ցուած արտի պիտի սակ, ուս-
ուական սահմանադրութիւնը վերածեց դիմա-
կանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան
համար, որը ցուած արտի պիտի սակ, ուս-
ուական սահմանադրութիւնը վերածեց դիմա-
կանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան
համար, որը ցուած արտի պիտի սակ, ուս-
ուական սահմանադրութիւնը վերածեց դիմա-
կանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան
համար, որը ցուած արտի պիտի սակ, ուս-
ուական սահմանադրութիւնը վերածեց դիմա-
կանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

Միլիկովը գտնում է, որ իրան սահ-
մանադրական կենտրոնական կառավարու-
թիւն անուանողը, չը պատկերում այն սե-
ղանի-ճանքերին, որոնք արտասանվում են
հոկտ. 17-ի յիշատակելի օրը իր կուռն-
ցական խնդրի ժամանակ, յայտնում, թէ
ուսուցական սահմանադրութեան արժանա-
կան հարցը շտապողական չէ։ Այդ խոստ-
վանութիւնը նոր չէ մի կուռնցութեան

ցառիկ դրութիւնները ոչ թէ օրինակներ,
այլ սոսկ կառավարելու կարողութիւն։ Բայց յի-
շեցեք պետական մեծ գործիչ Լեյկինէի
խօսքերը՝ «մի մոռանալ, որ գործողութիւն-
ների այդպիսի կարգը դա՛նք բաժնի
հարձակեց երկու պիտակներին» անպիտա-
կանին և ֆրանսիականին»։ (Ուսուցիչ աղմուկ
աղից, բուռնցապարկ՝ բացառականութիւններ
«Հայրա», «Գործ», «Գաւ կայսերապետութեան
թիւան կոչ է, խախտումն էր տեքորին,
լիւրը»)։

Նախագահը միայն դանդաղարում է և
յետոյ կարգի է հրաւիրում Տէրէնկոյին
Ձայնիւր աղից։ «Դա քիչ է. դա յեղափո-
խութեան հրաւեր է։ Այժմ ինչ ու բացա-
ռականութիւններ աստականում են։ Բացա-
ռականութիւններ՝ «արտաքսի, արտաքսի»։
Նախագահը 10 րոպէով յայտարարում է
ընդմիջում։

Նիստը վերսկսվելուց յետոյ, նախագահը
յայտնում է, որ ծանօթանալով ստիժաբա-
մի հետ, նա Տեսլանքին արված պատիժը
քիչ է համարում և առաջարկում է ար-
տաքսի Տեսլանքին 15 նիստից։

Տեսլանքին բացատրում է, որ իր ասած
խօսքերը պատկանում են համաշխարհային
յայտնի գիտնական Լեյկինէին։ «Ես կարծում
էի, թէ Տեսլանքին անձնատուր չի լինի բա-
ների, մոռանում էի, որ, Դումայում ցէնզու-
րա պատմական օրինակների և ուսումնա-
կան աշխատանքների վրա չէ լինի, և ինչ
ես արտաքսում եմ, ուրեմն ստիժված
լինելու պիտի լինի ցէնզուրա կայ»։

Միլիկովը, Բուլատը և Դեզելկորին
կանխում են խօսել բաւական։ Նախա-
գահը նրանց ձայն չէ տալիս։ Դեզելկորին
ասում է, որ այդ նպատակ խախտում է։

144 ձայնով ընդդէմ 108-ի ընդունվում
է Տեսլանքին 15 նիստից արտաքսելու ա-
ռաջարկը։

Անձնական հարցի առիթով խօսում են
Միլիկովը և Մէլեման։

Հարցապնդման շտապողականութիւնը
ընդունվում է 149 ձայնով ընդդէմ 138-ի։
Դուման անցնում է քննելու հարցապն-
դումը ըստ ռուսական։

Բուլատը, պաշտպանելով հարցապնդումը,
բաւական է համարում նկատել, որ այսօր
այսպէս կոչված ժողովուրդական ներկայա-
ցուցչները ուրիշ ոչինչ չեն կարող դադա-
վել, բայց միմիայն պահողական եղանա-
կով ձառնել իմաստը հակառակ նշանակու-
թեամբ ընդունելով։

Վիճարանութիւնները ըստ էութեան ա-
ւարտված են։

Առանձնական քուէարկութեամբ 168 ձայ-
նով ընդդէմ 133 (13 հոգի ձեռնադր են
մնում), հարցապնդումը ընդունվում է։

Դուման ձեռնարկում է բանադրներին
զեղարդ դէպքերը դէմ ադանդալները օրի-
նազօր յօդուածային քննութեան։
Առաջին յօդուածի

№ 67.

ный.